

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1138/2025
16.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Валентина Ђорђић Мијатовић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д. Београд, као правног следбеника "Моја нова" д.о.о. Београд, а која је правни следбеник "Copernikus technology" d.o.o. Београд, из Београда, чији је пуномоћник Војислав Недић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2576/2024 од 19.06.2024. године, у седници одржаној 16.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2576/2024 од 19.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 387/22 од 14.11.2023. године, која је исправљена решењем истог суда П1 387/22 од 14.12.2023. године, ставом I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле, па је поништено решење правног претходника туженог "Моја Супернова" д.о.о. Београд, којом је тужилци отказан уговор о раду на неодређено време заведен под бр. .../... од 17.04.2019. године, као незаконито. Ставом II изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле за накнаду штете због незаконитог отказа, па је тужени обавезан да јој исплати износ од 698.764,53 динара, са законском затезном каматом од дана доношења пресуде 14.11.2023. године па до исплате. Ставом III изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд туженог обавезе да јој на досуђени износ накнаде штете због незаконитог отказа из става II изреке исплати законску затезну камату обрачунату од дана престанка радног односа 18.04.2019. године до дана пресуђења 14.11.2023. године, као неоснован. Ставом IV изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд туженог обавезе да јој накнади штету због незаконитог отказа од досуђеног а до траженог износа и то од 1.397.529,06 динара, са законском затезном каматом од дана престанка радног односа 18.04.2019. године па до исплате, као неоснован. Ставом V изреке,

тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 175.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршност пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 2576/2024 од 19.06.2024. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Трећег основног суда у Београду П1 387/22 од 14.11.2023. године, која је исправљена решењем истог суда П1 387/22 од 14.12.2023. године, у ставовима првом, другом и петом изреке, а жалбу туженог у том делу одбио као неосновану. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље да се тужени обавезе да јој плати трошкове састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужиља је доставила одговор на ревизију туженог.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неосновани су наводи ревизије туженог да је другостепени суд учинио битну повреду из одредбе члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, неправилном оценом доказа у смислу одредбе члана 8.истог Закона, имајући у виду да пред другостепеним судом нису извођени нити цењени докази, већ је тај суд, одбијањем жалбе туженог, прихватио утврђено чињенично стање и оцену доказа на начин како је то учинио првостепени суд. Тужени у ревизији такође указује на контрадикторност и неразумљивост побијане пресуде, што је садржај битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Међутим, та битна повреда није разлог за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је, код правног претходника туженог била запослена на пословима "...", на основу уговора о раду закљученог 03.11.2016. године. Побијаним решењем бр. .../... од 17.04.2019. године, тужиљи је отказан уговор о раду јер је својом кривицом учинила повреду радне дисциплине – неоправдано изостајање са рада три дана, са прекидима у току једног месеца, у смислу одредбе члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и члана 59. став 2. тачка 4. и тачка 6. Правилника о раду туженог. Наиме, тужиља се није јавила на рад 12.03.2019. године након истека времена привремене спречености за рад, 11.03.2019. године. Супротно томе, она је 13.03.2019. године поднела захтев за одобрење коришћења годишњег одмора у трајању од 17 радних дана, почев од 13.03.2019. године, а правни претходник туженог јој није одобрио коришћење годишњег одмора имајући у виду да је захтев неблагоприятно поднет пошто је тужиља имала рок за подношење захтева најкасније седам дана пре почетка годишњег одмора. Тужиља није долазила на посао, нити је

оправдала изостанак са рада. Тужили је, препорученом пошиљком упућено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду 18.03.2019. године и то на две адресе, у Ул. ... бр. ... и Ул. ... бр. .../... . Обе пошиљке су се вратиле туженом неуручене са знаком "није тражио". Тужени је сачинио службену белешку и саставио комисију ради вођења евиденције о процедури достављања упозорења, из чијег садржаја следи да је 29.03.2019. године на огласној табли истакнуто упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду које је сачињено 18.03.2019. године, а да је оно скинуто са огласне табле 16.04.2019. године. Тужила се изјаснила да је примила решење о престанку радног односа, али да није примила упозорење које му је претходило. Из исказа саслушаних сведока ББ и ВВ, утврђено је да оне свакодневно пролазе поред огласне табле и да ни у марту ни у априлу 2019.године на њој није било окачено никакво писано упозорење које је гласило на име тужиле, нити било какво друго упозорење. Међу парничним странкама је неспорно да је тужили за месец који претходи престанку радног односа, март 2019. године исплаћена нето зарада у висини од 232.921,51 динар и да висина штете уместо враћања на рад, у висини од три зараде износи 698.864,53 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиле усвојили, налазећи да је побијано решење о отказу уговора о раду тужили незаконито због непоштовања процедуре и доставе упозорења, у смислу одредбе члана 158.- 185. Закона о раду, па тужили припада право на накнаду штете у смислу одредбе члана 191. став 5. истог Закона, имајући у виду да се изјаснила да не жели да се врати на рад код туженог, јер се у међувремену запослила код другог послодавца.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005 ... 95/2018), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако непоштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. На основу одредбе члана 180. истог Закона, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. став 2. и 3. овог Закона, запосленог, писаним путем, упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 8 дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења (став 1.). Упозорење се доставља запосленом на начин прописан за достављање решења о отказу уговора о раду из члана 185. овог Закона (став 3.). Достављање акта о отказу уговора о раду, у смислу одредбе члана 185. Закона о раду, подразумева да се решење мора доставити запосленом лично, у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта запосленог (став 2.). Ако послодавац запосленом није могао да достави решење у смислу става 2. овог члана, дужан је да о томе сачини писмену белешку (став 3.). У случају из става 3.овог члана, решење се објављује на огласној табли послодавца и по истеку 8 дана од дана објављивања сматра се достављеним (став 4.). Правне последице незаконитог престанка радног односа прописане су у одредби члана 191. Закона о раду, тако што ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за

период у коме запослени није радио (став 1.). Ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, а запослени не захтева да се врати на рад, суд ће, на захтев запосленог, обавезати послодавца да запосленом исплати накнаду штете у износу највише 18 зарада запосленог, у зависности од времена проведеног у радном односу код послодавца, година живота запосленог и број издржаваних чланова породице (став 5.).

У конкретном случају, тужени тужили није могао лично да достави упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у својим просторијама, имајући у виду да је тужила била привремено спречена за рад, па је доставу упозорења покушао путем поште на адреси њеног пребивалишта. Због неуспелог уручење пошти, Одлуком од 29.03.2019. године, тужени је формирао комисију ради вођења евиденције о процедури достављања упозорења тужили, међутим, писано упозорење није истакнуто на огласној табли.

Смисао упозорења о постојању законских разлога за отказ уговора о раду је у томе да се запосленом стави до знања да је изазвао настанак отказног разлога, те да му се омогући да се о томе изјасни. У одсуству упозорења пре доношења решења о отказу уговора о раду или када се упозорење не достави запосленом, аналогном применом правила о достављању акта о отказу уговора о раду, у одсуству законом прописане процедуре за достављање упозорења о отказу, што је овде случај, запосленом је повређено право на одбрану, заштићено одредбом члана 180. Закона о раду, као и чланом 7. Конвенције међународне организације рада о престанку радног односа на иницијативу послодавца ("Службени лист СФРЈ"-међународни уговори, бр. 4/84, 7/91), према којој радни однос раднику неће престати због разлога везаних за понашање радника или његов рад пре него што му се омогући да се брани од изнетих навода, осим ако се са разлогом не може очекивати од послодавца да му пружи ту могућност. Дакле, правилна примена одредбе члана 180. Закона о раду подразумева да се пре давања отказа запосленог из разлога предвиђених одредбом члана 179. став 2. и 3. Закона о раду, што је овде случај, запослени упозори на постојање отказних разлога, уз навођење времена, места и радњи извршења повреде радне обавезе, пошто је смисао упозорења да се запосленом стави до знања да је својим понашањем довео до отказног разлога и да му се омогући да се на те наводе изјасни. Поступањем супротно од наведеног, запослени не може да се изјасни о радњама које су му стављене на терет, па је на тај начин повређено његово право на одбрану.

У конкретном случају, тужени тужили није омогућио да изнесе одбрану, пошто јој упозорење није уручио нити доставио, јер оно није било објављено на огласној табли његовог правног претходника. Правна последица незаконитог престанка радног односа је обавеза туженог да тужили накнади штету, у смислу одредбе члана 191. став 5. Закона о раду.

Наводима ревизије туженог указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што је без утицаја на одлучивање, имајући у виду да ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, у смислу одредбе члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, осим у случају из члана 403. став 2. тог Закона, што овде није случај.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да тужени ревизијом неосновано побија правилност примене материјалног права, Врховни суд је применом одредбе члана 414.став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**